

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: L.Ch., nar. ...**, státní příslušnost Ukrajina, v ČR bytem ..., *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-98910-8/SO-2016,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-98910-8/SO-2016, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2016, čj. OAM-38554-25/DP-2011, **s e z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 16,342,- Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou, předanou k poštovní přepravě dne 7. 10. 2016, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-98910-8/SO-2016, které nabylo právní moci dne 7. 9. 2016. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), zamítla žalobkynino odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 5. 2016, čj. OAM-38554-25/DP-2011. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádost se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje dle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), z důvodů závažné překážky pobytu cizince na území.

II. Žaloba

Žalobkyně v první řadě namítala nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, následně aprobevanou i žalovanou, když správní orgány naprosto ignorovaly závazný právní názor Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze. Správní orgány bezdůvodně operovaly s dobou 22 týdnů, po kterou byla žalobkyně údajně „oprávněna“ po porodu nepodnikat, a argumentovaly tím, že ani Městský soud v Praze ani Nejvyšší správní soud neurčil konkrétní dobu, po kterou mohla podnikání přerušit, a proto ji jsou oprávněny takto stanovit. Správní orgány obou stupňů však naprosto opominuly fakt, že rozhodnutí Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu se týkala přímo žalobkyně, oba tyto soudy ve svých rozhodnutích posoudily konkrétní případ žalobkyně a jasně judikovaly, že nelze v jejím případě dobu, po kterou byla po porodu své dcery odhlášena z Pražské správy sociálního zabezpečení, považovat za dobu neplnění účelu. Lze dozajista dovozovat, že soudy měly na mysli celou dobu, po kterou žalobkyně své podnikání po narození dcery přerušila. V případě správních orgánů obou stupňů tak došlo k ignorování závazného právního názoru a v důsledku toho k vydání nezákonného rozhodnutí.

Žalobkyně v žalobě dále zpochybňovala vypořádání se žalované s tím, že doba 22 týdnů není adekvátní dobou přerušování podnikatelské činnosti, a s opomenutím tzv. rodičovské dovolené, jako neodůvodněné a nepřezkoumatelné. Závěry žalované nevysvětlovaly, proč by osoby samostatně výdělečně činné (*dále jen „OSVČ“*) nemohly nastoupit na tzv. rodičovskou dovolenou, pokud jsou schopny si živobytí zajistit z našetřených či jiných zdrojů (např. od manžela). Dále žalovaná argumentovala tím, že pobírání rodičovského příspěvku není překážkou výkonu podnikatelské činnosti. Z toho však nelze dovozovat, že OSVČ, která tuto dávku pobírá, je nucena odstoupit od přerušování svých podnikatelských aktivit a naopak se výkonu podnikání věnovat. Takové rozhodnutí je na tom kterém rodiči, jak sama žalovaná v odůvodnění připustila, proto žalobkyně považovala daný argument za naprosto nesmyslný a bezpředmětný. Žalovaná pak svoji argumentaci „korunovala“ tím, že žalobkyně mohla svůj pobytový status řešit podáním žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, když přitom Nejvyšší správní soud jasně judikoval, že porození dítěte a následná péče o ně je objektivní skutečností, pro kterou lze přerušit výkon podnikání bez toho, aby došlo k neplnění účelu. Žalobkyně z výše uvedených důvodů považovala napadené rozhodnutí za naprosto nezákonné a nepřezkoumatelné.

I v případě, že by soud nepřisvědčil výše uvedené argumentaci, měla žalobkyně za to, že správní orgán I. stupně i žalovaná chybně aplikovaly zákonná ustanovení. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (nejaktuálněji dle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 322/2015-43 ze dne 3. 3. 2016), ze které jasně vyplývá, že jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. posouzení její existence se váže k období předchozího pobytu, tedy k pobytu předcházejícímu podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Toto dokazuje judikatura Městského soudu v Praze citovaná správním orgánem v napadeném rozhodnutí (čj. 9 A 66/2010-50 ze dne 26. 6. 2013): „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona [o pobytu cizinců] ... ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.*“ Z výše uvedeného i z citace judikatury, kterou použil správní orgán, tak vyplývá, že aby mohla být konstatována překážka pobytu, musí cizinec neplnit účel u pobytu, který předcházel podání žádosti o prodloužení tohoto pobytu, a to po převážnou část doby. Správní orgán I. stupně i žalovaná shodně namítaly neplnění účelu v době od 16. 12. 2009 do 31. 3. 2011 a od 1. 1. 2012 do 31. 5. 2012. Předchozí pobyt lze ohraničit datem udělení povolení k dlouhodobému pobytu (25. 9. 2008) a dnem podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (26. 7. 2010). V období od 25. 9. 2008 do 26. 7. 2010, tedy za dobu 22 měsíců, správní orgán I. stupně i žalovaná tvrdily neplnění účelu pobytu po dobu od 16. 12. 2009 do 26. 7. 2010, tedy po dobu necelých 7 měsíců. V případě žalobkyně tedy nemohlo dojít k neplnění účelu po převážnou dobu, neboť necelých 7 měsíců nepředstavuje bez nejmenších pochybností převážnou část z doby 22 měsíců. Podmínky pro aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b), resp. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců tak nebyly splněny a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované byla v rozporu s těmito zákonnými ustanoveními.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované vycházela primárně z ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie platnost víza, resp. dlouhodobého pobytu zruší, pokud cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Žalobkyně měla za to, že tyto podmínky je nutno vnímat v jejich pozitivním slova smyslu, tedy jako náležitosti pro udělení víza, resp. povolení k dlouhodobému pobytu, které jsou vyjmenovány v § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Právní konstrukce žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona, byla nezákonná, přičemž pro výklad uváděný žalobkyní lze analogicky vycházet z ustanovení § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. I kdyby však neplatilo výše uvedené a správní orgán I. stupně, resp. žalovaná byly oprávněny postupovat ve smyslu výše uvedených ustanovení, poukázala žalobkyně na samotnou dikci § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že dané ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty, je třeba dovodit jednak to, že tyto dvě skutkové podstaty nejsou svým obsahem totožné, ale zejména to, že jejich obsah, resp. intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Výše uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, resp. zrušení víz (dlouhodobého pobytu) cizinců. Tyto obecné teze jsou pak významné pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince na

území, kterou logicky nemůže být jednání, kterého se měla žalobkyně dopustit. Nadto je třeba uvést, že logickým výkladem termínu „zjištěna jiná závažná překážka“ lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, a to ten, že taková překážka musí aktuálně existovat a musí být závažná. Z jednání, kterého se měla žalobkyně dopustit, pak vyplývá, že tato překážka zcela evidentně již neexistuje, a to vzhledem k tomu, že žalobkyně na území již v době rozhodování správního orgánu I. stupně a následně i rozhodnutí žalované prokazatelně podnikala a plnila veškeré povinnosti z toho vyplývající.

Žalobkyně dále shledávala rozpor s § 4 odst. 2 správního řádu. Ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 4. 2016, resp. 2. 5. 2016 konstatovala, že má za to, že její žádost je kompletní, ale zároveň výslovně požádala správní orgán o to, aby ji v případě jakýchkoli pochybností směřujících k zamítnutí žádosti řádně vyzval, resp. specifikoval případné vady a rovněž specifikoval, jakým způsobem by je měla odstranit, a to v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně však místo toho rovnou přistoupil k vydání zamítavého rozhodnutí. V tomto směru žalobkyně poukázala na rozhodovací praxi nadřízeného správního orgánu, konkrétně např. na rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, čj. MV-97861-4/SO/sen-2014, ze kterého jasně vyplývá, že pokud je „zřejmé, že se [účastník řízení] domníval, že žádost je kompletní, a opakovaně žádal správní orgán I. stupně o sdělení v případě, že by žádost kompletní nebyla, a správní orgán I. stupně na tyto žádosti nerefletoval, domnívá se Komise, že dále porušil § 4 odst. 2 [správního řádu]“. Správní orgán I. stupně tímto svým postupem porušil jednak ustanovení z citovaného rozhodnutí a dále též zásadu legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná své rozhodnutí následně zatížila nezákonností ve stejném rozsahu, když postup správního orgánu prvního stupně aprobovala. Následně se pak správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nevypořádal s vyjádřením a porušil tak ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu vypořádat se se všemi námitkami účastníků řízení a jejich vyjádřeními v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se nijak nevypořádal též s návrhem důkazů výsledkem žalobkyně a jejího manžela, čímž se dopustil opětovně porušení uvedeného ustanovení a navíc též § 52 správního řádu, neboť odmítl výslech navržený žalobkyní, aniž by jiným způsobem zajistil dostatečné zjištění skutkového stavu.

Žalobkyně též nadále trvala na tom, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně a následně i rozhodnutím žalované došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Výčet uvedený v tomto ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, se kterými se správní orgán musí vždy vypořádat. V této souvislosti žalobkyně připomněla § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu dostatečně zjišťovat skutkový stav. Nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s ní nevypořádá vůbec, když má povinnost zkoumat přiměřenost dopadů z úřední povinnosti. Napadené rozhodnutí obsahovalo odůvodnění ohledně zásahu do soukromého a rodinného života ve velmi omezené míře, když bylo založeno na naprosto nepodložených skutečnostech a domněnkách správního orgánu, čímž správní orgán zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Vrcholem tohoto postupu bylo tvrzení správního orgánu, že vzhledem k poměru let strávených na území ČR a v zemi původu nemohlo dojít ke zpřetrhání jakýchkoli vazeb v zemi původu, nebo že na území nemá žalobkyně žádné významnější ekonomické vazby, a dále že si vzniklou situaci způsobila svým jednáním (tzn. de facto porožením dcery), přičemž v tomto ohledu tedy nemůže být dopad rozhodnutí nepřiměřený. Pokud meritorní

rozhodnutí správního orgánu obsahuje velmi omezenou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se rovněž o porušení § 3 správního řádu. Tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal správní orgán také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná se pak žádným způsobem nevypořádala s nepřiměřeností dopadů rozhodnutí vůči nezletilé dceři, kterou žalobkyně namítala ve svém odvolání. Tím byly porušeny § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, stejně jako mezinárodně právní závazky České republiky zakotvené v čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Z tohoto ustanovení jasně vyplývá, že správní orgány mají povinnost stavět do popředí zájem dítěte. Nezletilá dcera žalobkyně žije na území ČR celý život, je plně integrována do české společnosti a přivyklá místnímu způsobu života, má zde vybudované sociální vazby. Odtržení nezletilé od matky nebo její vytržení z pro ni přirozeného prostředí by bezpochyby znamenalo velký zásah do její psychické integrity a bezesporu by nebylo v nejlepším zájmu dítěte.

Žalobkyně dále namítala přepjatý formalismus, jenž je judikaturou konstantně označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Žalobkyně k tomu v žalobě uvedla výklad dané problematiky Ústavním soudem včetně odkazu na nálezy Pl. ÚS 21/96 a 19/98.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná k námitce ignorování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze odkázala na str. 5 svého rozhodnutí, kde mj. uvedla, že hlavní závěr, který vzešel z rozsudků uvedených soudů, je takový, že narození dcery v době, kdy žalobkyně měla povolený pobyt za účelem podnikání – OSVČ, je legálním a legitimním důvodem k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po přiměřenou dobu, kdy dítě vyžaduje její osobní péči, nevykonávala. Soudy dospěly k tomu, že v důsledku nástupu na mateřskou dovolenou jde o objektivní okolnost, která by měla být tolerována, aniž by cizinka musela měnit účel pobytu, neboť takovouto změnu nelze hodnotit z její strany jako obcházení či úmyslné porušení zákona. Tento názor byl správními orgány obou stupňů respektován.

K aplikovatelnosti § 37 odst. 2 písm. b), resp. § 56 odst. 1 písm. j) zákon o pobytu cizinců žalovaná setrvala na tom, že s odkazem na zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákoník práce“*), je přiměřenou dobou nevykonávání podnikatelské činnosti doba 22 týdnů po porodu. Dcera žalobkyně se narodila dne 14. 7. 2009, přiměřená doba 22 týdnů od porodu skončila dne 15. 12. 2009. Žalobkyně tedy neplnila účel pobytu v době od 16. 12. 2009 do 31. 3. 2011 a od 1. 1. 2012 do 31. 5. 2012, čímž byla naplněna skutková podstata jiné závažné překážky. K pojmu „jiné závažné překážky“ žalovaná uvedla, že v daném případě bylo posuzováno plnění účelu předchozího pobytu žalobkyně, nikoliv aktuálního účelu pobytu, proto byla žádost zamítnuta podle § 37 odst. 2

písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, jelikož § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona se vztahuje pouze na plnění účelu v současnosti.

Žalovaná byla dále toho názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s § 4 odst. 2, § 2 odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny. Žalovaná ani nesouhlasila s tím, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s vyjádřením žalobkyně, k čemuž odkázala na str. 4 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde tento mj. uvedl, že vyjádření se netýkalo důvodů zamítnutí žádosti, proto se k nim blíže nevyjádřil; nadto uvedl, že byl zjištěn skutečný stav věci, proto nebylo potřeba provádět výslech žalobkyně ani jejího manžela, neboť by to na uvedené věci nic nezměnilo. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007, čj. 3 As 32/2006-52, podle nějž *„záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný.“* Žalovaná tudíž neshledala, že by byl porušen § 52 správního řádu.

K otázce přiměřenosti žalovaná odkázala na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se otázce přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců obsáhle věnovala. K námitce přepjatého formalismu žalovaná uvedla, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s principy právního státu, přičemž vycházely z daného konkrétního případu žalobkyně, který byl založen na dostatečně zjištěných skutkových okolnostech.

Žalovaná tudíž odmítla žalobní námitky jako nedůvodné, odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Jednání před krajským soudem

Nařízeného ústního jednání se zúčastnila žalobkyně a její zástupkyně na základě substituční plné moci, za stranu žalovanou se nikdo nedostavil. Zástupkyně žalobkyně setrvala na podané žalobě, shrnula její obsah a upozornila na rozhodovací praxi žalované, kdy tato i v jiných věcech vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci nynější žalobkyně a dochází přitom k odlišným závěrům. K výkladu pojmu jiné závažné překážky v rámci daného ustanovení zákona o pobytu cizinců zástupkyně žalobkyně doplnila odkaz na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2017, čj. 48 A 45/2015-42. K námitce nepřiměřenosti odkazovala rovněž na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33. Po zkonstatování podstatného obsahu vyjádření žalované a průběhu správního řízení dle správního spisu předsedou senátu zástupkyně žalobkyně v konečném návrhu setrvala na tom, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení ve specifikované výši.

V. Vlastní argumentace soudu

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud shledal žalobu důvodnou.

Správní orgány rozhodovaly na základě odkazujícího ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, díky kterému se na prodlužování doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují ustanovení upravující dlouhodobé vízum nad 90 dnů, mezi nimi též § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Podle něj nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, shledá-li příslušný správní orgán (pozn. v době podání žádosti žalobkyní to byla policie, avšak počínaje 1. 1. 2011 působnost přešla na Ministerstvo vnitra) důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza dle § 37 zákona o pobytu cizinců.

Ustanovení § 37 pak ve svém odst. 2 písm. b) mezi tyto důvody řadí, že „*cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza*“, přičemž je nutné zkoumat zejména dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

Konečně podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, „*...vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

Žalobkyně v nyní projednávané věci žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání ve formě výkonu činnosti OSVČ. Soud při posuzování věci vycházel především z následujících skutečností, které vyplývají ze správního spisu: Žalobkyně měla naposledy povolen dlouhodobý pobyt od 25. 9. 2008 do 24. 9. 2010, a to za účelem podnikání – OSVČ. Dne 26. 7. 2010 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za týmž účelem. Usnesením ze dne 31. 8. 2010 byla žalobkyně vyzvána mj. k tomu, aby doložila evidenci u příslušné správy sociálního zabezpečení od 1. 11. 2008 dosud. V reakci na tuto výzvu žalobkyně doložila mj. potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o činnosti OSVČ mezi 1. 11. 2008 a 14. 7. 2009 a prohlášení, podle kterého ukončila k 14. 7. 2009 činnost jako OSVČ z důvodu mateřské dovolené. Ve „zduvodnění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR“ ze dne 18. 10. 2010 žalobkyně upřesnila, že od narození dcery je na mateřské dovolené, byly jí přiznány dávky státní sociální podpory, které pobírala, a z důvodu toho, že nemůže podnikat a vychovávat dítě, nemohla být v evidenci příslušné správy sociálního zabezpečení. Uvedla také, že již hledá jesle pro dceru, aby mohla pokračovat v podnikání. Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2010, čj. CPPH-062989-8/CI-2010-60, správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu na území spočívající v neplnění účelu pobytu. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, čj. MV-8477-8/SO-2011, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně. Žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 28. 11. 2011 úspěšně brojila správní žalobou u Městského soudu v Praze, který je rozsudkem ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 A 392/2011-67, zrušil. Tento rozsudek byl následně potvrzen také rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, čj. 4 Azs 59/2015-37, jímž byla zamítnuta kasační stížnost podaná

žalovaným správním orgánem. Podstatou obou rozsudků bylo, že přerušení činnosti OSVČ z důvodu narození dítěte představuje po přiměřenou dobu, kdy dítě vyžaduje osobní péči, legální a legitimní důvod pro nevykonávání podnikatelské činnosti; nejedná se tudíž o jinou závažnou překážku pobytu na území. Z přehledu údajů z registru OSVČ ze dne 12. 11. 2015, zasláného správnímu orgánu I. stupně Pražskou správou sociálního zabezpečení, vyplývá, že žalobkyně měla nahlášenou činnost OSVČ od 10. 9. 2008 do 31. 10. 2008, od 1. 11. 2008 do 14. 7. 2009, od 1. 4. 2011 do 30. 12. 2011 a dále od 1. 6. 2012 dosud; žalobkyně dále není účastna nemocenského pojištění. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 16. 5. 2016. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala, doplněné odvolání bylo datováno 9. 6. 2016. Žalobou je nyní u zdejšího soudu napadáno rozhodnutí ze dne 5. 9. 2016, čj. MV-98910-8/SO-2016, jímž bylo odvolání zamítnuto, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně neplnila účel pobytu, a proto byla naplněna skutková podstata jiné závažné překážky pobytu cizinky na území.

V.1 Nezákonné ignorování právního názoru soudů

Soud shledal, že se správní orgán I. stupně i žalovaná právním názorem Městského soudu v Praze i Nejvyššího správního soudu řídily. Bylo nutné vycházet z toho, že oba správní soudy v otázce přiměřené doby nenaplnování účelu pobytu cizinkou z důvodu péče o dítě nijak neohraničily konec této doby. Žádný z rozsudků nestanovil závaznou časovou hranici a oba se této otázce věnovaly pouze v obecné rovině (srov. str. 5 rozsudku Městského soudu v Praze a str. 9-10 rozsudku Nejvyššího správního soudu). Byla zde formulována toliko akceptovatelnost doby přiměřené k osobní péči o dítě, které vyžaduje osobní péči své matky. Nelze tedy hovořit o tom, že by správní orgány nerespektovaly nějaký konkrétní právní názor správních soudů, neboť právní názor byl v předmětných rozsudcích predestřen pouze v obecné rovině.

V.2 Přiměřená doba přerušení podnikání a existence jiné závažné překážky

Úvodem podle ustálené judikatury platí, že podmínky udělení víza (resp. prodlužování dlouhodobého pobytu, přihlédně-li se k odkazujícímu ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a na něj navazujícím ustanovením) jsou jak pozitivní, tak i negativní, představované právě absencí skutečností vyjmenovaných v § 56 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69). Neplnění účelu předchozího pobytu bylo přitom opakovaně označeno za jinou závažnou překážku v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Vzhledem k tomu, že dochází k aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, bylo třeba hledět do minulosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 322/2015-43, na nějž se odvolávala i žalující strana).

Soud stál stejně jako správní orgány po věcné stránce před otázkou, jaká je přiměřená doba, kdy je cizinka – matka dítěte – oprávněna pečovat o dítě, aniž by byla založena překážka bránící prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Musel vycházet z již zmíněných obecných závěrů, k nimž došly oba správní soudy dříve rozhodující ve věci žalobkyně. Tak podle rozsudku Městského soudu v Praze „*skutečnost, že se žalobkyně stala matkou v době, kdy měla na území České republiky povolený pobyt za účelem podnikání, je legálním a legitimním důvodem k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po*

přiměřenou dobu nevykonávala, tedy po dobu, kdy se stará o dítě, které její péči vyžaduje.“ Nejvyšší správní soud argumentaci rozšířil následujícím způsobem: „[...] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že [správní orgán] neprávem vyhodnotil skutečnost, již bylo narození dítěte stěžovatelky a její nástup na mateřskou dovolenou, jakož i odhlášení se z evidence osob samostatně výdělečně činných (přerušení podnikání), za nesplnění podmínky účelu pobytu, či dokonce za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. [...] Je absurdní a smyslu či účelu zákona o pobytu cizinců odporující, aby na roveň těchto důvodů pro neudělení víza bylo postaveno mateřství žalobkyně a důsledky s ním spojené, tj. nutnost její péče o nově narozené dítě, jakož i dočasné přerušování výkonu podnikatelské činnosti, včetně odhlášení se z příslušné evidence. [...] Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s názorem městského soudu, že pokud žalobkyně přerušila své podnikání z důvodu narození dcery v době, kdy měla za tím účelem povolený pobyt, jedná se o legální a legitimní důvod k tomu, aby předmětnou podnikatelskou činnost po přiměřenou dobu, kdy dítě vyžaduje její osobní péči, nevykonávala. [...] V důsledku nástupu na mateřskou dovolenou jde o objektivní okolnost, která by měla být tolerována, aniž by musela cizinka měnit účel svého pobytu. Takovouto změnu nelze hodnotit z její strany jako obcházení či úmyslné porušení zákona, které by bylo možno vykládat jako jinou překážku jejího pobytu na území České republiky s důsledkem jeho neprodloužení.“

Jistým závěrem rozhodování správních soudů byl úsudek o tom, že pokud jde o nutnost péče o narozené dítě, je nezbytné plně akceptovat dobu mateřské dovolené, což je institut upravený zákoníkem práce v § 195. Podle tohoto ustanovení přísluší mateřská dovolená „v souvislosti s porodem a péčí o narozené dítě“. Žalobkyně měla evidovanou činnost OSVČ u Pražské správy sociálního zabezpečení až do dne porodu, před porodem tedy vyčerpala méně než 6 týdnů mateřské dovolené z jiného důvodu než předčasný porod, a tak jí po porodu příslušela mateřská dovolená v délce 22 týdnů v souladu s § 195 odst. 3 zákoníku práce. Základní uznatelnou dobou tedy je – i v daném případě – doba 22 týdnů, po které je matka v rámci mateřské dovolené oprávněna osobně pečovat o dítě a logicky se po ní nemůže požadovat, aby plnila účel pobytu.

Tyto závěry správní orgány akceptovaly, avšak postoupily ještě dále. Správní orgány zkoumaly, do jaké míry po uplynutí této akceptovatelné doby žalobkyně plnila účel pobytu, a zabývaly se otázkou, zda v daném případě došlo k vytvoření překážky plynoucí z § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Při posuzování zákonnosti jejich závěrů vycházel soud z časové osy předestřené již výše na str. 7 tohoto rozsudku, z níž je nesporné, že žalobkyně měla na území povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání formou činnosti OSVČ od 25. 9. 2008 do 24. 9. 2010. Dne 14. 7. 2009 se žalobkyni narodila dcera. Dne 26. 7. 2010 požádala žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

V souvislosti s ustálenou judikaturou správních soudů (je třeba zmínit zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 322/2015-43) soud vycházel z rozhodného období od 25. 9. 2008 (tj. počátek posledního povoleného dlouhodobého pobytu žalobkyně) do 26. 7. 2010 (tj. den podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu). Rozhodné období tudíž trvalo 22 měsíců. Existence jiné závažné překážky může být sledována pouze v návaznosti na původní (předchozí) dlouhodobý pobyt, který předcházel podání žádosti. Je nutno konstatovat, že zpočátku žalobkyně účel pobytu plnila a byla od jeho

počátku registrována jako OSVČ, přičemž až do doby narození dítěte tuto činnost vykonávala. Po porodu následovala ona akceptovatelná doba, kdy žalobkyně nemusela účel pobytu plnit z důvodu čerpání mateřské dovolené, a to od 15. 7. 2009 do 15. 12. 2009. Od 16. 12. 2009 do 26. 7. 2010 účel pobytu plněn nebyl. V daném případě se jednalo o období v délce zhruba 7 měsíců.

Soud považoval za nutné přihlédnout k následujícím závěrům Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 Azs 144/2014-35: „*Ve shodě s citovanou judikaturou se s žalobní námitkou vypořádal také krajský soud, když jednání stěžovatele, podrobně popsané v odůvodnění rozsudku, vyhodnotil jako neplnění účelu, pro nějž mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, s tím, že vzhledem k rozsahu období, kdy tento účel plněn nebyl, přičemž se jednalo o většinu doby, na niž bylo toto povolení uděleno, vyhodnotil jako jinou závažnou překážku podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. S tímto hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.*“ Při aplikaci daného rozsudku na nyní projednávanou věc soud *a contrario* dospěl k závěru, že ve vztahu k celkové rozhodné době 22 měsíců nepředstavovalo neplnění účelu po 7 měsících většinu doby, na niž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud tedy soud přijal uznatelnost doby 22 týdnů po porodu, kdy cizinka nemusí plnit účel svého povoleného pobytu, pak i za této situace shledal, že došlo k nesprávné aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

Soud dále konstatoval, že akceptovatelná doba přerušení činnosti na 22 týdnů po porodu byla již jistě a jednoznačně podepřena judikaturou. Naproti tomu zde ještě neexistuje závazný právní názor ohledně případné možnosti využití dobrodíní spočívajícího v neuznání existence jiné závažné překážky i v dalším období, tj. podle díkce zákoníku práce po dobu případného čerpání rodičovské dovolené. Podle § 196 zákoníku práce slouží rodičovská dovolená „*k prohloubení péče o dítě*“ a přísluší nejvýše do 3 let věku dítěte. Je tudíž otázkou, do jaké míry je správní orgán v situaci, aby zkoumal možnost krytí i takovéto další doby v tom smyslu, že ani zde nepůjde o neplnění účelu. Je také nutno odlišit postavení žalobkyně s povoleným pobytem za účelem podnikání jako OSVČ od situace cizinky, která je výdělečně činná v rámci zaměstnaneckého poměru, neboť za této situace je cizinka vázána pracovní smlouvou, ze které vyplývají i další důsledky, např. právě uznání mateřské a rodičovské dovolené jako důležitých osobních překážek v práci na straně zaměstnance, po dobu jejichž trvání je zaměstnavatel povinen omluvit nepřítomnost zaměstnance v práci (§ 191 zákoníku práce). Nelze dále pominout, že skutečnostmi, jež by mohly mít právní význam pro posouzení opodstatněnosti překročení již judikované tolerované doby 22 týdnů, disponuje v první řadě právě samotná žalobkyně. Proto by měla tvrdit a prokázat důvody, které vedou k tomu, že i po uplynutí oněch 22 týdnů jsou vytvořeny nezbytné podmínky pro to, aby žalobkyně dále osobně pečovala o své nezletilé dítě. Na správních orgánech by následně bylo, aby skutkový stav v tomto směru zjišťovaly, včetně případného výsledku účastnice a výzvy k tomu, aby byly doplněny takovéto skutečnosti, které jsou známy pouze žalobkyni. Zjištění skutkového stavu by mělo vést k učinění si závěru o tom, zda je zde prostor pro to, aby i po uplynutí 22 týdnů bylo možné pro určitou dobu (snad až do 3 let věku dítěte při prokázání zvláštních okolností) uznat, že osobní péče o dítě je nezbytná a nezakládá překážku spočívající v neplnění účelu povoleného pobytu. Tyto otázky ovšem nebyly v nyní projednávané věci dosud řešeny, a proto soud pouze konstatuje, že je zde otevřen další prostor pro to, aby se

správní orgány na I. stupni a na straně žalované touto otázkou v nyní popsaném rozsahu dále zabývaly.

V.3 Procesní pochybení správních orgánů

Žalobkyně namítala rozpor s § 4 odst. 2 správního řádu a § 2 odst. 4 téhož (zásada legitimního očekávání), neboť nebyla i přes výslovné požádání opětovně vyzvána k odstranění vad. Správní orgán I. stupně se nevypořádal s jejím vyjádřením a návrhem na důkaz výsledkem žalobkyně a jejího manžela, čímž byly porušeny § 68 odst. 3 a § 52 zákona o pobytu cizinců. Konečně žalobkyně označila postup správních orgánů za přepjatě formalistický.

Stran opětovného vyzývání k odstranění vad soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 51/2010-214, který se v bodech 54 a 55 vyjadřuje k povaze poučovací povinnosti správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu. Z tohoto rozsudku plyne, že úkolem správního orgánu je zejména poučit účastníka řízení o jeho procesních právech, nikoli o tom, „*zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní*“. Dále zde bylo uvedeno: „*Poučovací povinnosti správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoci k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit [...]* Poučovací povinnost správních orgánů však nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad.“ Je třeba přihlídnout k tomu, že v podáních, v nichž žalobkyně požadovala případné opětovné vyzvání k odstranění vad, směřovala tato požádání do nedostatků a nekompletnosti žádosti, které byla žalobkyně případně připravena zhojit. Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně nicméně nebyly nedostatky žádosti, nýbrž okolnosti jejího předchozího pobytu, které nemohly být ze své podstaty napraveny, když se již odehrály v minulosti. Správní orgán přitom tyto okolnosti zjistil vlastním postupem, když si vyžádal přehled evidence žalobkyně jako OSVČ od správy sociálního zabezpečení. Byť tedy bylo výše shledáno, že správní orgány věc neposoudily hmotně právně v souladu se zákonem, nelze z průběhu správního řízení vysledovat tuto vadu procesu, jak ji namítala žalobkyně.

Obdobně k nevypořádání se s vyjádřením a návrhem důkazu výsledkem soud zjistil, že v žalobě není uvedeno, s jakým přesně „vyjádřením“ se správní orgán nevypořádal. Součástí správního spisu jsou prohlášení žalobkyně z 20. 9. 2010 (o tom, že je na mateřské dovolené, a proto ukončila činnost OSVČ), „zodůvodnění žádosti“ z 18. 10. 2010 (kde rozvádí své prohlášení), vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí z 28. 4. 2016 a doplnění vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí z 2. 5. 2016. Všechny tyto dokumenty jsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně zmíněny. K vyjádření k podkladům a jeho doplnění se správní orgán I. stupně vyjádřil v tom smyslu, že se (zřejmě doložené doklady) netýkají důvodu zamítnutí. Neprovedení výsledku zdůvodnil tím, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, výsledek by na věci nic nezměnil a důvod zamítnutí navíc není vadou, která by mohla být v současnosti odstraněna, když vychází z jednání v minulosti. Z vypořádání předcházejícího okruhu žalobních námitek (ad V.2) je zřejmé, že s ohledem na tolerovanou dobu neplnění účelu pobytu v délce mateřské dovolené byla skutková zjištění správních orgánů dostatečná i bez provedení výsledku. Zároveň však byl nynějším rozsudkem otevřen prostor pro další

zkoumání stran zohlednění delší osobní péče o dítě; pokud by nastaly předestřené okolnosti, jak se jimi soud teoreticky zabýval výše, pak by situace mohla vyžadovat případné provedení výslechu.

K námitce přepjatého formalismu soud pouze uvádí, že z žaloby není vůbec zřejmé, v čem měl tento přepjatý formalismus spočívat, a proto se soud danou námitkou nemohl blíže zabývat.

V.4 Nedostatečné a nesprávné posouzení přiměřenosti

Ze správních rozhodnutí obou stupňů soud zjistil, že správní orgán I. stupně na str. 5 svého rozhodnutí vycházel z toho, že manžel žalobkyně není oprávněn k pobytu na území ČR, pobyt jejich dcery je vázán na pobyt rodičů, a tak nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného života; na Ukrajině navíc pobývají žalobkynini rodiče. Přihlédl k délce pobytu žalobkyně na území a době, po kterou neplnila účel pobytu, dále k věku žalobkyně a nevytvoření si během pobytu v ČR takových návyků, které by jí bránily znovu se zařadit do ukrajinské společnosti. Zohlednil i dobrý zdravotní stav žalobkyně, to, že nevlastní žádný nemovitý majetek na území ČR, a že může požádat o vydání jiného pobytového oprávnění. Tyto zjištěné skutečnosti poměřil s veřejným zájmem na tom, aby na území pobývali cizinci, kteří dodržují podmínky pobytu a plní účel svého pobytu. Žalovaná na str. 6-7 napadeného rozhodnutí doplnila, že v nynější věci je rozhodováno o dlouhodobém pobytu odvolatelky (žalobkyně), nikoli její dcery, proto se také zohledňoval dopad do soukromého a rodinného života odvolatelky. Nadto nebylo v odvolání uvedeno, v čem spočívá zájem nezletilé dcery žalobkyně, a proto se k tomu žalovaná nemohla blíže vyjádřit.

Soud neshledal, že by rozsah a způsob vypořádání se s otázkou přiměřenosti byly nedostačující či vadné. Správní orgány se vypořádaly s těmi faktory, o nichž měly povědomí, přezkoumatelným způsobem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 81/2016-33 by mělo docházet k posuzování dopadů rozhodnutí i do života rodinných příslušníků se samostatným pobytovým oprávněním. O pobytovém oprávnění dcery žalobkyně (bylo zažádáno o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny a o trvalý pobyt) nebylo rozhodnuto, protože řízení bylo přerušeno do doby, než bude rozhodnuto o pobytovém oprávnění rodičů (viz str. 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci žalobkyně). Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá závislost pobytového oprávnění dcery na pobytovém oprávnění rodičů a také to, že správní orgán zohlednil zájem rodiny na společném soužití, kdy nebude vztah mezi rodinnými příslušníky zpřetrhán. Ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv odpovídalo rozhodnutí správních orgánů požadavkům zákonného základu předmětného zásahu, spočívajícího v nyní projednávané věci v neprodloužení platnosti pobytového oprávnění ze zákonem stanovených důvodů, i legitimnímu cíli daného opatření [kontrolu nad pobytem cizích státních příslušníků lze podřadit pod zájmy, jak jsou vymezeny v daném ustanovení Úmluvy – zejména by se mohlo jednat o ochranu (veřejného) pořádku].

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že

nezákonnosti se dopustil již správní orgán I. stupně, přistoupil soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. též ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se bude muset znovu zabývat plněním účelu předchozího pobytu žalobkyní a s ohledem na možnost, že zkoumání správního orgánu I. stupně bude vedeno i jiným směrem než doposud, by mohlo mít zrušení pouze druhoinstančního rozhodnutí za následek znemožnění přezkumu a připravení žalobkyně o jednu správní instanci. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalované, která ve věci úspěch neměla, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Tato byla stanovena ve výši **16.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na ústním jednání před soudem dne 13. 9. 2017. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, byla připočtena též částka 2.142,- Kč odpovídající této dani. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 13. září 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.